

ANKE DE GRAAF

Twée ringen op fluweel

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

De avond van de veertiende augustus was Corine Wagenaar stilletjes de trap op geslopen in huize Wellings aan de Meeuwenlaan; ze stond nu op de brede overloop voor een gesloten kamerdeur.

In haar borrelde een pretgevoel. Ze verneukelde zich – dat was er het enige goede woord voor – in afwachting van het zien van het verwonderde gezicht van haar vriendin en het antwoord dat Louise zou geven als zij het grote nieuws had gebracht. Ze wilde het op een andere manier brengen dan zoals het gewoonlijk tussen hen ging. Allebei weggezakt in een diepe stoel, drinken onder handbereik, de een vertellen, de ander luisteren. Maar voor zo'n aankondiging was dit nieuws te groot. Dit moest anders, heftiger.

Ze tikte driemaal op het donkere hout van de deur. Hun herkenningsteken. Een hard klopje, dan een zachte en als afronding weer een harde. Onmiddellijk riep Louise vrolijk:

‘Kom maar binnen!’

Corine duwde de deur open, maar stapte niet verder het vertrek in. Ze bleef op de drempel staan.

Louise keek haar met lichte verbazing aan.

Corine riep overdreven juichend: ‘Groot nieuws! Ik ontmoette gisteravond de man van mijn dromen.’

‘Dat is nogal wat, de man van je dromen. De hoofdprijs in de liefdesloterij! En jij trok het gouden lot niet uit een zwarte hoed, jij zag hem gewoon ergens staan. Doe gauw de deur dicht. Als mijn moeder je hoort jubelen, snelt ze naar boven om getuige te zijn van deze openbaring.’

Corine sloot de deur en deed een paar passen de kamer in.

Louise drong aan: ‘Vertel! Ik wil alles over de gebeurtenis weten. Wie is het, wat doet hij voor de kost en hoe ziet hij eruit? En weet je zeker dat jij de vrouw van zijn dromen bent? Als dat niet zo is, wordt het geen leuk spelletje tussen jullie.’

Corine zakte in een stoel. ‘Het moment waarop ik in zijn bruine ogen keek, wist ik: dit is de juiste man voor mij, hij is mijn liefde, hij is mijn toekomst.’ Op een wijs toontje

voegde ze er meer beheerst aan toe: ‘Gevoelens en gedachten kunnen snel gaan.’ Ze grijnsde om haar overdreven enthousiaste woorden. ‘En om je gerust te stellen: ik zag aan de manier waarop hij naar mij keek dat hij hetzelfde dacht en voelde als ik, maar dan van man tot vrouw. Ik ben ervan overtuigd dat hij in elk geval vaststelde: dit is een leuke meid.’

‘Dat is wel iets anders dan “dit is mijn toekomstige vrouw”.’

Corine negeerde de opmerking en vroeg: ‘Welke vragen had je? Wie, wat en waar? Beginnen met wie. Hij heet Daniël van Bergen. Wat... Wat hij doet aan studie of werk, weet ik niet. Waar... Ik ontmoette hem bij onze overburen, Gerben en Ria. Die twee organiseren altijd ruim een week na een verjaardag een gezellig avondje voor hun niet echt intieme kennissen, maar mensen die ze wel in hun vriendenkring willen houden. Enkele jonge burens zijn dan welkom en ik behoor daartoe. In de volle kamer van Ria en Gerben begon ik aan mijn rondje handen schudden, mijn naam noemen en vriendelijk glimlachen. Opeens stond ik tegenover hem. Ik stelde me voor: “Corine Wagenaar. Ik ben een buurmeisje van Ria en Gerben.” En hij antwoordde, ook vrien-

delijk: "Ik ben Daniël van Bergen, een vriend van Ria en Gerben." Het zijn normale handelingen, maar, Louise, de blik die ik in zijn bruine ogen zag, was duidelijk. Het is een leuke vent om te zien. Groot, stevig, echt een man om tegenaan te leunen. Ja, stil maar, ik weet wat je wilt zeggen: in die stelling moet ik weinig vertrouwen hebben. Dikwijls zet een man net een stap opzij als je zijn steun nodig hebt, met een ontgoochelende wankeeling als gevolg. Maar ik vertrouw op deze Daniël. Hij zal er zijn als ik hem nodig heb.'

Ze lachte. Heerlijk, om het gebeuren op deze manier aan Louise te vertellen. En haar reactie te horen. Ze voegde aan haar woorden toe: 'Bovendien, ik heb twee stevige benen, ik hoef niet op hem te leunen.'

'Je moet het proberen als je daartoe de kans krijgt. Ik wil graag weten hoe het voelt. Maar nu serieus, Corine, was hij echt een openbaring voor je?'

'Ja. Er trokken meerdere vriendjes in mijn leven voorbij: Peter, donker haar, Joris, blonde krulletjes, Harry, vlassig rood. Leuke jongens, maar dit wordt mijn grote liefde.'

'Je moet gegevens over hem verzamelen.' Louise zei het op een luchtige toon, maar Co-

rine kende haar en wist dat ze dit meende. 'Zijn achtergrond, uit welk nest hij komt, of hij betrouwbaar is.'

'Die gegevens komen vroeg of laat naar me toe. Toen ik opstond om naar huis te gaan, stelde hij voor met me mee te lopen. Ik had wel gezegd dat ik een buurmeisje was, maar door de blikken die we hadden gewisseld, was hem dat volkomen ontgaan. Ik antwoordde, natuurlijk weer net even té vlot: 'Dat is niet nodig. Ik woon aan de overkant van de laan. Naar links en naar rechts kijken en als het veilig is oversteken.' Daarop zei hij: 'Ik kijk met je mee naar links en naar rechts. Ik heb het gevoel dat ik goed op je moet passen.' We staken de laan over, er was geen auto, geen fiets en geen kip te zien. Voor mijn huis praatten we nog even. Zaterdagavond gaan we eten en verder praten in De Wilgenhoeve.'

'Zo, hij zet er vaart achter!'

'Als de liefde je roept, moet je geen tijd voorbij laten gaan.'

'Gekkie... Maar ik zal het onthouden. Straks opschrijven.'

Ze praatten door over de ontmoeting.

In het eerste jaar op het Zuiderlandcollege

was de vriendschap tussen Corine en Louise begonnen en die vriendschap was gebleven. Ze waren verschillend van karakter, denken en toekomstverwachtingen, maar ondanks dat konden ze uitstekend met elkaar opschieten.

Corine had een open karakter. Ze was serieus als er moeilijkheden en zorgen op haar pad kwamen en blij en vrolijk als het leven naar haar lachte; ze lachte dan graag met het leven mee. Ze ging goed en gemakkelijk om met mensen en voegde zich genoeglijk tussen hen. 'De een wil dit en de ander wil dat; het maakt het prettig afwisselend.'

In haar jonge jaren kwam de liefde meerdere malen op haar pad, maar lang duurden de avontuurtjes niet. Nu was ze ervan overtuigd dat Daniël van Bergen de juiste man voor haar zou zijn.

Louise was in haar kleuterjaren al een parmantig dametje. Ze bracht duidelijk naar voren wat ze wél wilde en wat ze beslist níét wilde. Het waren willetjes op kinderniveau, maar een plannetje gaf ze niet snel op. Haar vader maakte er vaak grapjes over; hij vond zijn dochter een heerlijke meid. 'Het is een doordouwertje, een heersertje, een kleine Jeanne d'Arc op de barricade!'

Haar moeder had hun enige kind graag wat minder parmantig gezien. Ina Wellings wilde haar kleine meisje vertroetelen en helpen; Louise moest haar poppedijntje zijn. Als baby was ze dat geweest, heerlijk in mama's arm liggen en door mama op de arm gedragen worden, maar in die tijd was ze nog volkomen afhankelijk van mama's hulp.

Ina Wellings koesterde in Louises kinderjaren de stille droom een vertrouwde, warme band met haar dochter op te bouwen. In de toekomst zouden ze meer fijne vriendinnen zijn dan het beeld van moeder en dochter uitdragen. Ze las alle artikelen over de relatie tussen moeder en dochter die in week- en maandbladen verschenen. Ze ving er in gesprekken met anderen leuke verhalen over op. Ze droomde er stilletjes van, maar het was tussen Louise en haar niet echt gelukt. De kleine Louise en later de grote Louise had geen geheimpjes en geheimen die ze vertrouwelijk met haar moeder deelde. Zo ging het ook met de gebeurtenissen in haar leven. Ze stippelde op elk terrein haar eigen weggetje uit. Ze vertelde haar ouders welke studie ze wilde volgen en ze volgde die studie. Later gebeurde hetzelfde met de sollicitaties en uit-

eindelijk met de baan die ze aannam. Ze was over veel zaken open; het waren waarheden en feiten die simpel op tafel gelegd werden. Zo wilde ze het, zo zag ze het, zo deed ze het. Het was goed tussen hen drietjes, maar zoals Ina Wellings zich destijds de verstandhouding gedroomd had, was het niet geworden.

Louise was nu tweeëntwintig jaar. Ze had een goede baan op het advocatenkantoor Kappelhof Verhoeven en studeerde in de avonden Management, Economie en Recht.

Ze woonde met haar ouders in een groot huis aan de Meeuwenlaan. Ze had er een mooie, ruime kamer. Het was goed tussen haar ouders en haar, genoeglijke gesprekken, leuk vertellen over de laatste nieuwtjes en bijzondere gebeurtenissen, maar in voor haar belangrijke zaken vroeg de dochter haar vader noch haar moeder om raad of hulp. In kleine dingen vroeg Louise wel moeders mening, bijvoorbeeld: 'Zal ik een paraplu meenemen, verwacht je dat het gaat regenen, mam?' Haar moeder antwoordde dan: 'Doe dat maar. Beter mee verlegen dan om verlegen.'

In voorbije jaren had Corine zich dikwijls verbaasd over het handelen en denken van haar vriendin, maar langzaamaan was het een

vaststaand gegeven geworden – zo is Louise. Ze konden er beiden uitstekend mee leven. Er werden dikwijls grappen over gemaakt. Vooral de gezichtshoek van waaruit Louise de laatste jaren naar jongens en mannen keek, bracht veel vrolijkheid. Maar er werden natuurlijk ook serieuze gesprekken over gevoerd.

‘Het is niet dat ik een hekel heb aan jongens en mannen,’ legde Louise in een van die gesprekken uit. ‘Ik vind sommige knapen zelfs heel leuk. Destijds, het kletsen op het Zuiderlandcollege over onze leraren, het uitwisselen van de juiste Franse grammatica, daar was niets mis mee. De een kon zijn wijsheid erover spuien, de ander pikte de goede stellingen ervan lekker op. Er zaten in onze klas beslist leuke en kiene jongens. Frans Bovenkamp kon een wiskundeprobleem uitstekend uitleggen en hij zei nooit dat hij me dom vond omdat ik het tot dan niet had begrepen. Maar hij zag me alleen als een leuke klasgenote. Daar zat geen toekomst in. Ik werk voornamelijk met mannen en het gaat uitstekend. Joost Kappelhof, Bram Verhoeven en Theo Kofman zijn geschikte kerels. Maar trouwen, Corine, een huwelijk voor mij, nee, ik droom er niet echt over. Een huwelijk kan zo lang